

1823, ο Άκουρος εξιστορεί τη δράση του στο 21

Ἐξοχώτατε Μίνιστρο τοῦ Πολέμου, (432 ΑΡΧΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ)

Εἰς τὸν θεῖον καὶ ἱερὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἕως σήμερον ν' ἀγωνισθῶ μ' ἐνθερμον ζῆλον καὶ πατριωτισμὸν οὐχὶ μόνον μετὰ τὸ στήθος μου, ἀποὺ πολλάκις τὸ ἔβαλα εἰς θυσίαν ἀντικρυς τοῦ ἐχθροῦ, οὐχὶ μετὰ τὰ ἰδιά μου ἔξοδα, χρηματικὴν κατάθεσιν, πάγας στρατιωτῶν μου καὶ λοιπὰ ἕως σήμερον δὲν παύω νὰ καταξοδεύω, ὡς εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς φρονήσεώς μου καὶ πατριωτισμοῦ μου δὲν ἔλλειψα νὰ δουλεύω τὴν πατρίδα καθ' ὅλα τιμίως, καθὼς με ἀποδεικνύουν διάφοροι ἀποδείξεις μου. Εἰς τὴν πολιορκίαν Τριπολιτσᾶς ἐβάστηξα καὶ ἐδιοίκησα τὸ στρατόπεδόν μου ποτὲ μὲν με ὀντακασίους, χιλίους καὶ με χιλίους διακοσίους· μετὰ τὰ καλὰ μου παραδείγματα, μετὰ τὰς ἁρθὰς μου συμβουλάς πρὸς τοὺς ἐν τῇ ὁδηγίᾳ μου στρατιώτας ἐθραύμβευον καθ' ἑκάστην με νίκης λαμπρὰς μέσα εἰς τὸν κάμπον Τριπολιτσᾶς, ὡς ὁμολογεῖται παρ' ὅλων τῶν καλῶν πατριωτῶν, καὶ διὰ νὰ κυριεύσωμεν τὴν Τριπολιτσάν, ἕνα μῆνα πρότερον ἐνθουσίασα τοὺς στρατιώτας μου καὶ ἔκαμαν τὸ ἀσάλτο τῆς αὐτῆς περιφῆμου πόλεως, ἀποὺ δὲν ἦτον ὀλίγη ἢ φήμη τοῦ ἔθνους μας εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς αὐλάς, καὶ δὲν ἦτον ὁ φόβος ὀλίγος τοῦ ἐχθροῦ. Μετὰ τὴν κυρίευσιν τῆς πόλεως ταύτης μετὰ ἰδιά μου ἔξοδα καὶ μετὰ ἰδικούς μου στρατιώτας, πληρωτέοι παρ' ἐμοῦ χωρὶς νὰ ὑποχρεώσω τὴν ἐπαρχίαν μου, ἐκατράτευσα διὰ τὸ Ναύπλιον καθήσας ἐκεῖ σχεδὸν δύο μῆνας.

εὐρέθην καὶ εἰς τὸ ἀποφασισθὲν ἀσάλτων τοῦ Ναυπλίου. Διὰ τὸν συνήθη ζῆλον καὶ πατριωτισμὸν μου ἐκινδύνευσα νὰ χαθῶ, ὡς καθὼς ἦτον μάρτυρες καὶ αὐτόπται οἱ εὐγενέστατοι προὔχοντες καὶ καπεταναῖοι Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Ψαρῶν, καὶ γενναίου τοῦ συστήματος εἰς Πιάδαν, ἐδιωρίσθην παρὰ τῆς Κ. Διοικήσεως τῆς Πελοποννήσου νὰ ἐκστρατεύσω μὲ τοὺς στρατιώτας τῆς ἐπαρχίας μου διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ Ζητοῦνι, ὅπου ἦτον καὶ ἄλλαι ἐπαρχίαι διὰ νὰ ἐκστρατεύσων. Ὁ ἐνθερμος ζῆλος τῆς πατρίδος μου καὶ ἡ ὑπακοή μου πρὸς τὴν Διοίκησιν ἔκαμα τὰ ἀδύνατα δυνατὰ καὶ ἐκστράτευσά χωρὶς ἀναβολὴν κειροῦ, καὶ εὐρέθην εἰς Κόρινθον, ὅπου ἐκεῖ τότε διέτριβεν ἡ ὑπερτάτη Διοίκησις καὶ ἡ Κ. τῆς Πελοποννήσου. Ἐπαρρησιάζεσθαι τόσον εἰς τὴν ὑπερτάτην καθὼς καὶ εἰς τὴν κεντρικὴν Διοίκησιν νὰ λάβω τὰς Ὑμετέρας διαταγὰς καὶ ν' ἀκολουθήσω ἔθεν μὲ διορίσων, καὶ, χωρὶς νὰ συναχθοῦν τὰ λοιπὰ διορισθέντα στρατεύματα τῆς Πελοποννήσου, μ' ἐδιώρισε τόσον ἡ ὑπερτάτη Βουλὴ ὅσον καὶ ἡ σεβαστὴ Γερουσία νὰ ἐκστρατεύσω διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ Ζητοῦνι, διὰ νὰ δώσω ἐμφύχωσιν καὶ θάρρος τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν μας Χριστιανῶν. Ἐχων χρηστὰς ἐλπίδας ὅτι τὰ Πελοποννησιακὰ στρατεύματα ἐξέρχονται, χωρὶς λοιπὸν ν' ἀντιτείνω καὶ νὰ προφασισθῶ εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος, ὅπου καὶ οἱ στρατιῶταί μου δὲν ἤθελαν νὰ μ' ἀκολουθήσουν ἐπὶ προφάσει νὰ συναχθοῦν καὶ τὰ λοιπὰ στρατεύματα, προβάλλοντες καὶ τόσας ἄλλας προφασιολογίας, αἱ ὅποῖαι κατ' αὐτοὺς δικαίως τὰς ἀποδείκνυον, ἐγὼ δὲ νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος καὶ διὰ νὰ δώσω ἀρχὴν καὶ καλὸν παράδειγμα, ὥστε νὰ καταφέρω τοὺς στρατιώτας μου νὰ κλίνουν, ἕνας ὁ Θεός, αὐτὸς μόνος τὸ γενώσκει τὸ τί ἐδοκίμασα, ὥστε καὶ πολλοὶ μου ἐλπιοτάκτησαν, ἀπεφάσισα νὰ ἐκστρατεύσω. Ἡ σεβαστὴ Γερουσία βλέποντας τὸν ἐνθερμον ζῆλον καὶ πατριωτισμὸν μου, καὶ πληροφορουμένη καὶ τὰς ἀπερασμένας ἐκδουλεύσεις μου, μὲ ἐψήφισε στρατηγὸν μὲ ἔγγραφόν της, ὁμοίως καὶ ὁ Μινίστρος τοῦ Πολέμου, ὅστις ἐπιτρόπευε τότε, ὁ Πετρόμπεγης Μαυρομιχάλης, μὲ ἔγγραφον. Τὰ δύο λοιπὸν αὐτὰ ἔγγραφα εὐρίσκονται εἰς τὸ Μινιστέριον, τὰ ὅποια ἐπαρρησίασα κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον διὰ τὸ ἄδικον ὅπου μοι ἐγένετο καὶ διὰ τὰ πολλὰ δίκαιά μου, καὶ μὲ τὸ νὰ ἐφθασαν οἱ Τούρκοι εἰς Ἄργος ἔμειναν νεκρὰ ἕως σήμερον. Τὸν κόπον τοῦ δρόμου καὶ τὸν παγετὸν τοῦ χειμῶνος, ἕως νὰ φθάσωμεν εἰς Βελίτσαν, ἦτον ἀνυπόφορα εἰς ἡμᾶς, διότι ἦτον τὰ μέσα τοῦ χειμῶνος. Τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὸ θάρρος, ὅπου πρὸς τοὺς ἐκεῖ Χριστιανοὺς ἐδώσαμεν μὲ τὰς καθημερινὰς μας ἐμφυχώσεις, δὲν ἦτον ὀλίγον.

Ἐδιατρίψαμεν σχεδὸν πενήντα ἡμέρας ἐκεῖθεν ὥστε νὰ ἰδοῦμεν νὰ φθάσουν καὶ τὰ λοιπὰ στρατεύματα τῆς Πελοποννήσου. Ἐκεῖ λοιπὸν ὅπου ἀναμέναμεν νὰ ἰδοῦμεν περισσώτερον στρατεύμα νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὸ προσδιορισμένον, μόλις εἶδομεν τὸ ἐν κουάρτον, ὥστε ὅπου ἡ ἔλλειψις τοῦ προσδιορισμένου ἀριθμοῦ ὄχι μόνον ἡ πατρίς ἐζημιώθη μεγάλως καὶ ἔχασε τόσα καὶ τόσα ὅπου εἶδομεν αὐτοψεί, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἐχάσαμεν τοὺς τόσους κόπους καὶ ἀγῶνας, αἱματοχυσίας, λέγω, ριψοκινδύνους καὶ λοιπὰ δεινὰ ἀνωφελῶς. Ἡγωνίσθην ἐκεῖ μῆνας τέσσαρους, καὶ βλέποντας πλέον ὅτι ἡ διατριβὴ μου εἰς τὰ ἐκεῖ δὲν ὠφελοῦσε, καὶ ἐπειδὴ εἶχα γράψῃ παλλάκις εἰς τὴν Κ. Διοίκησιν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ὑπερτάτην, παρασταίνοντας τὰ ἐκεῖ διατρέχοντα, εἰδαιοποιῶντας τὸν τρόπον ὅπου ἐμπορούσαμεν νὰ κερδήσωμεν ἐκεῖνο ὅπου ἡ πατρίς ἐπεθύμει, καὶ ἐπειδὴ οὐδεμίαν ἀπόκρισιν εἰς τὰ γεγραμμένα μου δὲν ἤξιώθην νὰ λάβω, ἦλθα τέλος πάντων μόνος μου διὰ νὰ παραστήσω εἰς τὴν ὑπερτάτην Διοίκησιν τὰ ὅσα ἀπαιτοῦντο, καὶ νὰ μοῦ δώσῃ στρατιώτας ν' ἀκολουθήσω διὰ τὰ ἐκεῖσε. Δὲν εἰξεύρω πλέον, ἢ διὰ τὰς πολλὰς φροντίδας ὅπου ἡ Διοίκησις εἶχεν, ἢ διὰ τὴν ἀναρχυρίαν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, ἔμειναν ἀνεκέργηται αἱ

δεήσεις μου. Ἐπαρρησιόσθην καὶ πρὸς τὴν Κεντρικὴν ὁμίλησα καὶ ἐκεῖ τὰ ὅμοια, ἀλλ' εὖρον τὸ ὅμοιον. Ἦλθον εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου, δὲν ἔλειψεν ἢ Ὑπερτάτη διὰ τοῦ Μινιστηρίου τοῦ πολέμου νὰ μὲ διορίσῃ διὰ νὰ κάμω τ' ἀδύνατα δυνατὰ καὶ νὰ ἐκστρατεύσω διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, καθὼς ἐδιορίσθην προσέτι καὶ ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν, πλὴν καὶ πάλιν δὲν ἔλειψα μὲ τὸν συνήθει μου ζῆλον νὰ κάμω τ' ἀδύνατα δυνατὰ καὶ νὰ ἐκστρατεύσω, παρκαμβάνοντας τοὺς ἄλλους στρατιώτας εἶχα ἑτοιμούς, καὶ κτεβήην εἰς Ἄργος, ὅπου ἀνάμενα καὶ τοὺς λοιποὺς στρατιώτας, κατεξοδεύοντας ἀπὸ ἰδιά μου πρὸς ζωοτροφίαν τῶν στρατιωτῶν μου, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον ὑστερεῖτο καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀβολοῦ, ὡς εἶναι γνωστὸν καὶ τῇ ἐξοχότητί σας. Ἐν ᾧ δὲ ἀνάμενα καὶ τοὺς λοιποὺς στρατιώτας τῆς ἐπαρχίας μου διὰ νὰ ἔλθουν, παρ' ἐλπίδα βλέπω νὰ ἔρχεται ὁ κύριος Κοντάκης, τοῦ ὁποίου ἡ κακὴ διάθεσις τὸν ἔχει τετυφλωμένον νὰ μὴ βλέπῃ ποτὲ τὸ καλόν, ἀλλὰ νὰ καταγίνεται ὅλον ἐν εἰς τὸ κακόν. Ἐρχόμενος δὲ ἀρχισε νὰ σπείρῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἰς τοὺς μετ' ἐμοῦ στρατιώτας ζιζάνια δημεγεργτικά, καὶ οὕτω πως δὲν τοὺς ἄφησε νὰ μὲ ἀκολουθήσουν. Ὁ σκοπὸς του ποῖος; διὰ νὰ μὴ δοξασθῶ ἐγώ, καὶ ἡ πατρίς ἂν χαθῇ δὲν τὸν μέλλει, καθὼς καὶ τὸ ἔχω ἐγγράφως μὲ τὸ ἰδίον του ξηρὸν χέρι, ὅπου μὲ ἑτέραν μου ἀναφορὰν θέλει σᾶς παρρησιασθῆ ἢ κόπια ἐπὶ πρετέστῳ. Βλέποντας λοιπὸν ἐγὼ τὴν κακίαν του τὴν μεγάλην, καὶ βλέποντας προσέτι καὶ τὸν μέγαν κίνδυνον ὅπου μᾶς ἐπαπειλοῦσεν, ἡσθῆνησα βαρέως, ὥστε ὅπου ἦλθον εἰς κίνδυνον, καὶ διὰ νὰ μὴν ἀφήσω τοὺς στρατιώτας μου καὶ ἐπιστρέψουν ἐνθεν κἀκεῖθεν, τοὺς ἐξαπέστειλα εἰς Ἡπειρον κατὰ τὴν Σάλωνα ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν δύο καλῶν καὶ ἀξιῶν καπεταναίων μου, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀριβάρησαν ἐκεῖ, καὶ καθὼς ἐφθασαν δὲν ἔλειψαν νὰ μοῦ γράψουν μὲ ἐπίτηδες, εἰδοποιοῦντές με τὴν ἀνάγκην τῆς πατρίδος καὶ παρακινῶντάς με διὰ νὰ προφθάσω ἐκεῖ ὅσον τάχους ὡς ἀναγκαῖος· ἐξ αἰτίας ὁμοῦ τῆς βαρέως μου ἀσθενείας ἐπίστρεψα εἰς χωρίον μου διὰ νὰ ἀναλάβω τὴν ὑγίαν μου, καὶ ἀφοῦ ἔλαβα τὰ ἐκ Σάλωνος γράμματα παρὰ τῶν καπεταναίων μου, δὲν ἐτήρησα οὔτε τὴν τόσῃν ἀδυναμίαν τοῦ σώματός μου, ἀλλ' ἐπαράλαβα τοὺς ἄλλους στρατιώτας ἐδυνήθην καὶ ἐπῆγα εἰς Ἄργος καὶ τὴν ἡμέραν ὅπου ἤθελα νὰ ἐκστρατεύσω ἀπ' Ἄργος, ἐφθασαν οἱ Τούρκοι καὶ εἰσῆλθον εἰς Πελοπόννησον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἐμποδίσθην. Δὲν ἔλειψα ὁμοῦ ν' ἀντισταθῶ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ εἰς κάθε πόλεμον νὰ παρευρεθῶ μὲ ἱκανοὺς στρατιώτας, ἀντιπολεμῶν τὸν ἐχθρὸν μὲ γενναιότητα εἰς πολλὰ μέρη, εἰς Ἄργος δηλαδὴ εἰς Δερβενάκια, εἰς Γκλένιαν καὶ λοιπά, ὅπου ἀναγκαιώσαν, ἕως τὴν κυρίευσιν τοῦ θαυμαστοῦ φρουρίου Ναυπλίου. Πλὴν καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν Ναυπλίου ἐγὼ ἔμεινα δεκαοκτῶ εἰσέτι ἡμέρας εἰς Δερβενάκια, ὅπου ἀνεχώρησαν ὅλα τὰ λοιπὰ στρατεύματα, καθὼς εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι, καὶ τέλος πάντων ἀφοῦ εἶδον ὅτι δὲν ἦτον ἐλπίδες διὰ νὰ ἔλθουν στρατεύματα καὶ νὰ πιάσουν τὰς ἀναγκαῖας θέσεις, καὶ μὴν εἰμπορῶντας πλέον ν' ἀναμείνω ἀπ' αἰτίας πολλὰς, ἀνεχώρησα. Εἰς Ναύπλιον ὁμοῦ δὲν ἐπῆγα, ἀλλ' ἐτρέβηξα κατ' εὐθείαν εἰς χωρίον μου, φοβούμενος μήπως καὶ ὁ πηγαιμὸς μου εἰς τὰ ἐκεῖ ἤθελε δώσει ὑπόνοιαν ὅτι καὶ ἐγὼ ἐλαφυραγωγῆσα, καὶ ἀμαυρώσω τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις μου, καὶ τὸ περισσότερον, διὰ νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὴν πατρίδα ἐκείνην τὴν παροιμίαν τοῦ Εὐαγγελίου μας τὴν λέγουσαν «εὐδοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἡς πιστὸς ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω».

Δύω χρόνους σχεδὸν ἀγωνιζόμεθα εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ἀγῶνα τὸν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος· εἰμπορῶ δὲ νὰ σᾶς βεβαιώσω μὲ ἱκανὰς ἀποδείξεις, ὅτι καὶ μὲ γενναιότητα ἠγωνίσθην εἰς κάθε πόλεμον καὶ κάθε ζῆλον καὶ πατριωτισμὸν εἰδείξα πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ τέλος πάντων καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν μου ζωὴν ἐπρόσφερα εἰς Ουσίαν. Ἐρύλαξα τὴν συνείδησίν μου ἀμόλυντον ἀπὸ κάθε κατάχρησιν, αἰσχροκέρδειαν καὶ βλάβην τῆς πατρίδος μικρὴν τε καὶ μεγάλην, παρακι-

νώντας πάντοτε εἰς τὸ καλὸν καὶ ἐμποδίζοντας εἰς τὸ κακόν. Ἐλπίζω ὁμῶς ὅτι ἡ πατρὶς νὰ στέκη μὲ ἐπάγρυπνον ὄμμα θεωρῶν τὰ τέκνα τῆς καὶ ἀποδίδων ἐνὶ ἐκάστῳ τὰ βραβεῖα ἐπαξίως τῶν ἐκδουλεύσεών των. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐν ἀπὸ τὰ γνήσια καὶ πιστὰ τέκνα τῆς, διατί νὰ μὴν ἀνταμειφθῶ καὶ ἐγὼ ἐπαξίως τῶν ἐκδουλεύσεών μου; Ἄρα ἡ πατρὶς δὲν κήδεσται καὶ περὶ ἐμοῦ, καὶ ὅσον ἡ πατρὶς δὲν λαμβάνει πρόνοιαν καὶ περὶ ἐμοῦ, τόσον καὶ ἡ ὑπόληψίς μου σμικρύνεται, καθὼς καὶ διὰ ζώσης τὸ ἀνέφερα εἰς τὸ Μινιστέριον. Παρακαλῶ δὲ ἵνα, διὰ μέσου τῶν δύο ἀποδεικτικῶν ὁποῦ εἰς τὸ Μινιστέριον εὐρίσκονται καὶ διὰ τὰ ὅσα ἀνωτέρω ἀναφέρω, νὰ μὲ ἀναπαύσῃ ὅσον τάχους. Ἐδελπὶς εἶμι τεύξομαι τῆς αἰτήσεως, μένω δὲ μ' ὅλον τὸ ἀνήκον σέβας.

Τῆ 16 Μαρτίου 1823, Καλύβια Ἀγιαννήτικα.

Τῆς ἐξοχότητός τῆς δούλος ταπεινῆς καὶ πρόθυμος τῶν ἐπιταγῶν τῆς

Π. Ζαφειρόπουλος.

Ἐν Ἄστρει, τὰς 20 Μαρτίου 1823.

Ὅτι ἴσον ἀπαρόλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ

Εἰς ἄλλειψιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Μινιστερίου τοῦ πολέμου

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Μινιστερίου τῶν ἐσωτερικῶν

Ἰωάννης Θεοτόκης.